

PAKEA

Bertsoz erregutu nai det premia degun gauza,
Zeñ gaberik oso illda arkitzen zaigu poza;
Au da bada denok deitzen dioguna Pakea,
Zeñekin dabillen ondo dierri zeñ echea.

Ichasoko esturetan farol bat portukoa,
Begiztatzen nekatzen da askotan pillotoa;
Alašen emen Pakea gaur gabiltza billatzen,
Pobrea zeñ aberatsa denok poztu gaitezen.

Bedeinkatua Pakea, izan bedi benetan,
Bera gabe larri gera España onetan;
Bere mantu loretsuaz arren gorde gaitzala,
Oloak bi egoakin chitochoak bezala.

Atoz, atoz bereala Erregiñik onena,
Laster baldin ezpazatoz, oso galduak gera,
Zatozala deiz gaude, belauniko umillik,
Zu gabe mundu onetan ez dalako gauz onik.

Zerutar zeran doaia jantzi zaite ostarkuz,
Zure kopeta argiak ala poztuko gaituz;
Ikustean urdintzera zerua dijoala,
Turmoi ta chimistak berriz desagertu zirala.

¡O! Ama zoragarria! ¡o! Pake doatsua!
Negarrez gaur arkitzen da pobrien echechua,

Bertako seme galantak gudara eramani,
Gurasoak lanerako ez dutela indarrik.

Labore saill len ziranak oraiñ larreak dira,
Belarra bakar bakarrik ayetan ageri da,
Lantzeko gaur falta dira indartsuen besoak,
Eraman zituelako gerra zital gaiztoak.

Itzali zazu Pakea, gudako su ta garra,
Isilldu sutunpa eta balen chistu zakarra,
Mututu turunta soñu gaurko beldurgarriak,
Kantatzeko beren ordezkuk dituzun gloriak.

Zu zera oliba berde, guztien poztasuna,
Zure ostoen artean dakartzu osasuna;
Zu gabe dena da gaitza, gosea ta premia,
Gorrotoa, errabia, ta inpernu bizia.

Eguzkiak duenean esnatzen lorechua,
Bereala asitzen da zabaltzera kolkua;
Eta bere usai gozoz ingurua eztatzen,
Pozpozik du argia bai zayolako gustatzen.

Alašen zuk ere bada Pake errañutsua,
Ager zazu zere musu argi zoriontsua,
Zabal zazu Españian zure dicha ederra,
Deseginik sekulako au bezelako gerra.

Zuk ekarri oi diguzu beti elkartasuna,
Zu zeran lekuan dago anayatasun ona,
Zuk amari biurtutzen gerratikan semea,
Besartean estutzeko bere zati maitea.

Zuk illtzen dezu plagarik gaiztoena lurrean,
Desegin etsaitasuna sartua gizartean,
Karidadea jarririk ezdabaiden lekuan,
Zeñek dituen birtute on guztiak barruan.

Zuk eztezu bele antzik, dirudizu usoa,
Noeri alako berri ona emandakoa,
Zu zera gaitzik iñori egiñ eztiozuna,
Guztientzat ¡o! Pakea! dezu dontsutasuna.

Zu zera beko zerua, guretzako lurrean,
Aingeruak kantatua Kristo jayo zanean,
Jaungoikoaz urrena zu guk zaitugu bearren,
Atoz, atoz Pake ona, ainbat lasterren, Amen.

FELIPE ARRESE TA BEITIA.

VIDA DE CAMPO

Con la escopeta al hombro,
detrás los perros,
por los campos cercanos
se va el labriego,
y á veces caza,
y á veces filosofa,
y á veces canta.

Al declinar la tarde
vuelve á la aldea
pensando que sus viñas
ya amarillean,
y ebrio de gozo,
«¡Voy á tener, exclama,
ríos de mosto!»

Allá abajo en el llano,
de sus hogares
en blancas nubecillas
el humo sale,
y en gozo puro
su corazón inundan
amores y humo.

Y oyendo el santo toque
de una campana,
se descubre la frente
del sol tostada,
y á un tiempo piensa
en Dios y su familia,
que Dios prospera.

ANTONIO DE TRUEBA.
